

Siemianowice Śląskie, 24.04.2024 r.

Sygnatura : FP-R.3120.2.1.2024

Adresat:

(treść podlegająca anonimizacji)

reprezentowana przez doradcę podatkowego:

(treść podlegająca anonimizacji)

PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Siemianowice Śląskie działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w związku z art. 14c i art. 14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2023r., poz. 2383 z późniejszymi zmianami) oraz art. 1a ust. 1 pkt 2, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity Dz.U. z 2023 r., poz. 70 z późniejszymi zmianami) w związku z wnioskiem z dnia 12.01.2024r. (wpływ do tutejszego urzędu 24.01.2024r.) (treść podlegająca anonimizacji)

o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego

postanawia

stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku w kwestii:

- opodatkowania podatkiem od nieruchomości stacji ładowania pojazdów elektrycznych
uznać za nieprawidłowe

uzasadnienie

W dniu 24.01.2024r. do tutejszego Organu wpłynął wniosek spółki (treść podlegająca anonimizacji) reprezentowanej przez doradcę podatkowego (treść podlegająca anonimizacji) o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie ustalenia:

„Czy stacja ładowania pojazdów elektrycznych będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?”.

Zdaniem Wnioskodawcy, stacja ładowania pojazdów elektrycznych nie będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości (z wyłączeniem ewentualnego fundamentu bądź podobnej powierzchni opisanej w zdarzeniu przyszłym).

Wnioskodawca posiada siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Polski i jest zarejestrowany jako czynny podatnik VAT w Polsce. Główny zakres prowadzonej przez Spółkę działalności obejmuje obszar hurtowej sprzedaży oraz dystrybucji paliw. Spółka zarządza także siecią stacji paliw. Wnioskodawca w przyszłości zamierza rozszerzyć zakres prowadzonej działalności poprzez działalność związaną ze stacjami ładowania pojazdów elektrycznych, o których mowa w art. 2 pkt 27 ustawy z 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (t.j. Dz.U. z 2022, poz. 1083, dalej: „Ustawa o EiPA”). Przynajmniej przede wszystkim

Wnioskodawca występując jako właściciel i operator stacji ładowania planuje umożliwić ładowanie pojazdów elektrycznych zarówno klientom biznesowym (przedsiębiorstwa, głównie podatnicy VAT) oraz konsumentom (osoby fizyczne, nieprowadzące działalności gospodarczej).

Stacje ładowania pojazdów Spółka planuje lokalizować zarówno na gruntach stanowiących jej własność jak również na gruntach stanowiących własność partnerów biznesowych, które to grunty będą przedmiotem umów dzierżawy. Zgodnie z przyjętym modelem biznesowym, Wnioskodawca planuje rozszerzyć zakres prowadzonej działalności wyłącznie o stacje ładowania pojazdów:

- a) posadowione na fundamencie prefabrykowanym, dedykowanym do konkretnego modelu stacji;
- b) przymocowane do powierzchni w postaci betonowej czy żelbetowej płyty parkingowej, jak również do fundamentowej lub stropowej płyty garażu wielostanowiskowego.

Stacje ładowania będą mocowane do ww. fundamentu/powierzchni szpilkami fundamentowymi, na które po posadowieniu (wstawieniu w otwory montażowe stacji) zostaną nałożone nakrętki.

Stacja ładowania pojazdów będzie spełniać warunki techniczne określone w Ustawie o EiPA oraz rozporządzeniu Ministra Energi z dnia 26 czerwca 2019 r. w sprawie wymagań technicznych dla stacji ładowania i punktów ładowania stanowiących element infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego (Dz.U. z 2019 r., poz. 1316). Stacja ładowania pojazdów składać się będzie przede wszystkim z urządzenia technicznego, przewodów do ładowania pojazdów i ewentualnego fundamentu prefabrykowanego. W skład stacji wchodzić będą przede wszystkim następujące elementy techniczne:

- gniazdo ładowania AC,
- dotykowy wyświetlacz,
- przewody,
- czytnik RFID (RFID to technologia, która wykorzystuje fale radiowe do przesyłania danych oraz zasilania elektronicznego układu stanowiącego etykietę obiektu przez czytnik, w celu identyfikacji obiektu),
- obudowa ładowarki z blachy (ściany osłonowe, drzwi, dach urządzenia),
- w środku urządzenia - część energoelektroniki i rozdzielczo-zabezpieczeniowa.
- celem zapewnienia zasilania w stacji ładowania - przewody zasilające, przechodzące poprzez fundament / powierzchnię pod stacją ładowania.

Moc przyłączeniowa stacji wynosić będzie odpowiednio 60 kW / 120 kW / 180 kW. W zależności od wybranej konfiguracji konkretna stacja ładowania może być przeznaczona do ładowania pojazdów elektrycznych wyposażonych w złącze ładowania Combo-2 (Type2/mode4), Combo-2 HPC (Type2/mode4), CHAdeMO, gniazdo AC (Type2/Mode3).

Planowany przez Spółkę model stacji ładowania umożliwi w dowolnym momencie przeniesienie jej do innej lokalizacji bez uszkodzenia płyty fundamentowej / powierzchni

(np. z wykorzystaniem wózka widłowego).

W opisie zdarzenia przyszłego Spółka wskazuje, że stacja ładowania pojazdów elektrycznych stanowiąca urządzenie techniczne będzie przymocowana do fundamentu, a w niektórych przypadkach np. do betonowej płyty parkingowej bądź stropowej płyty garażu wielostanowiskowego. Wnioskodawca stoi zatem na stanowisku, że w tak opisanym zdarzeniu przyszłym budowlą podlegającą opodatkowaniu PoN będzie wyłącznie fundament bądź część budowlana (np. betonowa płyta parkingowa).

W uzasadnieniu stanowiska Wnioskodawca powołuje się na wydane w tej sprawie interpretacje, które potwierdzają stanowisko Spółki:

- interpretacja z dnia 14 września 2023r. znak RFFN4.310.1.2023 wydana przez Wójta Gminy Chodzież,
- interpretacja z dnia 6 października 2023r. znak RBP.310.1.2023 wydana przez Burmistrza Gminy Brok,
- interpretacja z dnia 17 października 2023r. znak FP.3120.7.3.2023.AL wydana przez Burmistrza Złocieńca.

Ponadto, Wnioskodawca wskazuje szereg wyroków sądowych, m.in.:

- wyroki WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2023 r. o sygn. I SA/GI 1542/22, I SA/GI 1540/22, I SA/GI 1537/22 w których skład orzekający podkreślił, że „jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane. W przypadku zaś, gdy urządzenie budowlane posadowione jest na fundamencie, jako odrębnej pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, opodatkowaniu podlegają jedynie fundamenty”.
 - wyrok WSA w Gdańsku z dnia 7 marca 2023 r. sygn. I SA/Gd 1071/22, w którym to orzeczeniu wyraźnie zaakcentowano, że „ustawodawca rozróżnia jako budowle części budowlane urządzeń technicznych, a co za tym idzie - a contrario - nie uznaje za budowle pozostałych części tych urządzeń”.
- wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 17 listopada 2022 r. sygn. I SA/Wr 892/21 gdzie w uzasadnieniu sąd podkreślił, że „jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane”.

Mając na względzie powyższe, Wnioskodawca wnosi o potwierdzenie swojego stanowiska.

W świetle obowiązującego stanu prawnego, stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia jest nieprawidłowe.

W myśl art. 14b § 1 i 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2023r., poz. 2383 z późniejszymi zmianami) minister właściwy do spraw finansów publicznych, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art.

14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa. W opisie zdarzenia przyszłego Spółka wskazuje, że stacja ładowania pojazdów elektrycznych stanowiąca urządzenie techniczne będzie przymocowana do fundamentu, a w niektórych przypadkach np. do betonowej płyty parkingowej bądź stropowej płyty garażu wielostanowiskowego. Wnioskodawca stoi zatem na stanowisku, że w tak opisanym zdarzeniu przyszłym budowlą podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości będzie wyłącznie fundament bądź część budowlana (np. betonowa płyta parkingowa). Na podstawie treści przepisu art. 2 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty, budynki lub ich części, budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponadto art. 3 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi również, że podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, które mają określony tytuł prawny do nieruchomości (własność, posiadanie, wieczyste użytkowanie).

Ustawowa definicja gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości zamieszczono w art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Za przedmioty opodatkowania związane z prowadzeniem działalności gospodarczej uważa się grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu, z zastrzeżeniami wynikającymi z ustawy. Wnioskodawca jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą (co nie jest kwestionowane), a główny zakres prowadzonej działalności obejmuje obszar hurtowej sprzedaży oraz dystrybucji paliw.

Obiekty budowlane mogą być zaliczone tylko do jednej z kategorii wymienionych w art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane. Stanowisko to potwierdza również wyrok zakresowy Trybunału Konstytucyjnego z 13 grudnia 2017 r., SK 48/15 (Dz.U. z 2017r., poz. 2432). Trybunał w ww. wyroku uznał bowiem, że art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w zakresie, w jakim umożliwia uznanie za budowlę obiektu budowlanego, który spełnia kryteria bycia budynkiem, przewidziane w art. 1a ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy, jest niezgodny z zasadą szczególnej określoności regulacji daninowych, wywodzoną z art. 84 w związku z art. 217, w związku z art. 64 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu orzeczenia Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że zarówno na gruncie prawa budowlanego, jak i na gruncie ustawy o podatkach lokalnych żaden budynek nie może być jednocześnie budowlą, a żadna budowla nie może być jednocześnie budynkiem, przy czym pierwszeństwo ma zawsze kwalifikacja danego obiektu jako budynku. Definicja pojęcia budowli, zawarta zarówno w prawie budowlanym, jak i w ustawie o podatkach lokalnych, przewiduje jednoznacznie, że budowlą jest obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury. Oznacza to z konieczności, że najpierw trzeba ustalić, czy dany obiekt należy zakwalifikować jako budynek albo obiekt małej architektury, a dopiero później można rozważać jego kwalifikację jako budowli. Opisana we wniosku stacja ładowania pojazdów elektrycznych wzniesiona będzie z użyciem wyrobów budowlanych i nie będzie budynkiem albo obiektem małej architektury.

Przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości są m.in. budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Budowlą, na mocy art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Biorąc pod uwagę odwołanie do przepisów prawa budowlanego należy przyjąć, że chodzi tu o odesłanie do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane - zastosowanie znajdują tu definicje wyrazów „obekt budowlany” i „urządzenie budowlane”, a tym samym również definicje wyrazów „budynek”, „budowla” i „obekt małej architektury”. Przepis ten pozwala zatem uznać za budowlę między innymi obekt budowlany w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane oraz urządzenie budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 9 tej ustawy.

Zgodnie zatem z art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane w brzmieniu obowiązującym budowlą jest każdy obekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia,

jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. W definicji budowli (art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane) ustawodawca wyraźnie wskazuje na to, że wymienione przez niego w katalogu rodzaje obiektów budowlanych stanowią grupy rozłączne, każdy obiekt budowlany może być zaliczony tylko do jednej z kategorii - budynków, budowli lub obiektów małej architektury. Budowlą jest bowiem tylko taki obiekt, który nie jest budynkiem lub obiektem małej architektury.

Należy jednak zwrócić uwagę, że w treści tej definicji, przed wyliczeniem obiektów będących budowlami występuje słowo „jak”. Słowo to w języku potocznym występuje jako wyraz tworzący wyrażenie porównawcze (zob. Nowy Słownik Języka Polskiego pod. Red. E Soból, Warszawa 2002, s. 284). Zdaniem tegoż Organu podatkowego ustawodawca w art. 3 pkt 3 prawa budowlanego wskazał zatem typowe obiekty posiadające cechy budowli, zaś definicja ta ma umożliwić porównanie badanego obiektu z typowymi budowlami celem stwierdzenia, czy posiada on takie cechy i stanowi budowlę, czy też nie. Zastosowanie tego typu definicji jest dopuszczalne wówczas, gdy wyliczenie wszystkich elementów zakresu definiowanego pojęcia w jednym przepisie prawnym nie jest możliwe. Dla celów podatkowych budowla nie musi stanowić całości użytkowej, gdyż zgodnie z art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, do którego odsyła ustawa o podatkach i opłatach lokalnych, budowlą (obiektem budowlanym) mogą być same części budowlane urządzeń technicznych. Powyższe znajduje oparcie w treści art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, w myśl którego budowlą jest także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Natomiast jeżeli chodzi o urządzenia budowlane, to w świetle art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane są to te urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, które zapewniają możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki. Mając na uwadze przytoczone wyżej przepisy prawa oraz ich wykładnię poczynioną przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 września 2011 r., sygn. Akt P 33/09 należy uznać, że za budowle w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych można uznać:

- 1) jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane, czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową,
- 2) jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co - jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane *expressis verbis* - wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak: (1) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu ustawy Prawo budowlane, które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz (2) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu,

że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu ustawy Prawo budowlane nie są instalacje;

mając zarazem na uwadze, iż nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane.

Od 28 czerwca 2015 r. w wyniku nowelizacji art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane - dokonanej na podstawie art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 443), przepis ten otrzymał brzmienie, zgodnie z którym przez obiekt budowlany należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Nowelizacją tą dokonano zmiany definicji obiektu budowlanego. Definicja zamieszczona w art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane składa się obecnie, w istocie rzeczy, z trzech definicji: budynku, budowli i obiektu małej architektury. Definicją obiektu budowlanego w każdym z wymienionych rodzajów obiektów objęto instalacje zapewniające możliwość użytkowania danego obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Nadto uznanie obiektu za obiekt budowlany uzależnione zostało od wzniesienia go z użyciem wyrobów budowlanych. Wskazany wyżej przepis od dnia 28 czerwca 2015 r. nie posługuje się już pojęciem "urządzenia technicznego", z którymi obiekt budowlany (budowla) ma stanowić "całość techniczno-użytkową". Wpływa to zasadniczo na sposób rozumienia pojęcia budowli na gruncie prawa podatkowego, skoro pojęcia tego nie definiuje się już z użyciem kryterium całości techniczno-użytkowej wraz z urządzeniami. Aktualnie więc wystarczy jedynie związek funkcjonalny między budowlą a instalacjami i nie jest potrzebny związek techniczny.

Porównanie dotychczasowego i nowego brzmienia definicji legalnej obiektu budowlanego pozwala stwierdzić, że ustawodawca wprowadził warunek wzniesienia z wyrobów budowlanych, jednakże nie oznacza to, że obiekty opodatkowane w poprzednim stanie prawnym nie były wzniesione z użyciem tych wyrobów, natomiast w nowym stanie prawnym nie stanowią jednocześnie całości techniczno-użytkowej.

Stwierdzić należy, że ustawa - Prawo budowlane nie zawiera definicji wyrobów budowlanych. Wnioskodawca we wniosku wyjaśnia, że stacja ładowania pojazdów elektrycznych będzie obiektem, który zostanie wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Stacja ładowania pojazdów elektrycznych stanowić będzie więc obiekt budowlany w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane. Podatkowa definicja budowli odwołująca się do definicji obiektu budowlanego w rozumieniu ustawy Prawo budowlane, która to ustawa definiuje obiekt budowlany jako m.in. jako budowlę wzniesioną z użyciem wyrobów budowlanych będzie więc spełniona.

Zgodnie z art. 2 pkt 17 ustawy z dnia 11 stycznia 2018r. (tekst jednolity Dz. U. z 2023r., poz. 875 z późniejszymi zmianami) o elektromobilności i paliwach alternatywnych przez punkt ładowania rozumie się urządzenie umożliwiające ładowanie pojedynczego pojazdu elektrycznego, pojazdu hybrydowego i autobusu zeroemisyjnego oraz miejsce, w którym wymienia się lub ładuje akumulator służący do napędu tego pojazdu. Natomiast w świetle

art. 2 pkt 27 wyżej wymienionej ustawy przez stację ładowania rozumie się:

- 1) urządzenie budowlane obejmujące co najmniej jeden punkt ładowania o normalnej mocy lub punkt ładowania o dużej mocy, związane z obiektem budowlanym, lub
- 2) wolnostojący obiekt budowlany z zainstalowanym co najmniej jednym punktem ładowania o normalnej mocy lub punktem ładowania o dużej mocy

- wyposażone w oprogramowanie wykorzystywane do świadczenia usługi ładowania, wraz ze stanowiskami postojowymi, których liczba odpowiada liczbie punktów ładowania umożliwiających jednoczesne świadczenie tej usługi, oraz, w przypadku gdy stacja ładowania jest podłączona do sieci dystrybucyjnej w rozumieniu ustawy prawo energetyczne.

Z przepisów ustawy Prawo budowlane wynika, że budowa stacji ładowania nie wymaga pozwolenia na budowę. Natomiast wymaga dokonania zgłoszenia, co wynika z art 29 ust. 1 pkt 25 ustawy Prawo budowlane. Od inwestora w przypadku budowy stacji ładowania wymaga się sporządzenia planu sytuacyjnego na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub mapy jednostkowej przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego (art 29a ust. 1 ustawy Prawo budowlane). Pomimo złożenia zawiadomienia inwestor zobowiązany jest również do uzyskania innych zgód np. zajęcia pasa ruchu drogowego, czy zgoda konserwatora zabytków. Przyłączenie stacji ładowania do sieci dystrybucyjnej wymaga wcześniejszego złożenia wniosku o przyłączenie do sieci. Jednak stacja może zostać przyłączona do instalacji wewnętrznej.

Zdaniem tegoż organu podatkowego wyżej wymienione przepisy można zaliczyć do przepisów, określonych przez Trybunał Konstytucyjny w przywołanym wyżej wyroku (sygn. Akt P 33/09) mianem „przepisów rangi ustawowej, uzupełniających, modyfikujących czy doprecyzowujących prawo budowlane”, które „współdecydują o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń”. Wnioskodawca we wniosku wyjaśnia, że stacja ładowania pojazdów elektrycznych będzie obiektem, który zostanie wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Stacja ładowania pojazdów elektrycznych stanowić będzie obiekt budowlany w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane. Stwierdzono również, że stacja ładowania pojazdów elektrycznych nie będzie budynkiem albo obiektem małej architektury. Nie sposób się zgodzić ze spółką, że w przepisach rangi ustawowej, uzupełniających, modyfikujących czy doprecyzowujących prawo budowlane brak jest przepisów pozwalających uznać stacje ładowania pojazdów jako budowle. Zgodnie z powołanymi przepisami ustawy o elektromobilności stacja ładowania, w zależności od jej konstrukcji, jest albo urządzeniem budowlanym związanym z obiektem budowlanym albo obiektem budowlanym. W związku z powyższym samodzielna stacja ładowania pojazdów połączona z fundamentem podlegać będzie opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Mając na względzie przedstawiony stan faktyczny oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, podstawową kwestią, w ocenie tegoż Organu, było przeanalizowanie obowiązujących przepisów prawa w zakresie problematyki zawartej we wniosku.

Podsumowując, stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku należy uznać

za nieprawidłowe.

Biorąc pod uwagę powyższe, tutejszy organ podatkowy postanawia jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikacyjnych wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego Stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2 - za pośrednictwem Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie - w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia interpretacji (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz.U. z 2023r., poz. 1634 z późniejszymi zmianami)). Skargę w formie papierowej wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 wyżej wymienionej ustawy).

Skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie. Jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa (art. 52 ww. ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Podpisał:

Z upoważnienia Prezydenta Miasta
Naczelnik Wydziału Podatków
Marek Pieczka

Wyłączenie jawności w zakresie danych osobowych podlegających ochronie na podstawie art. 14i. § 3 w zw. z art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tj. D.z U. z 2023r. poz. 2383 z późn. zm.).

Naczelnik Wydziału Podatków
/-/ Marek Pieczka
09.05.2024 r.